

Bratranec

Harry pil kávu ako každé ráno pred odchodom do práce. Počul ako si Ginny na poschodí pospevovala a usmial sa. Na stole pred ním ležala pošta, ktorú priniesla sova pred chvíľou. Zrak mu opäť padol na mudlovskú obálku, ktorá dnes prišla. Mračil sa pri pohľade na ňu a obracal ju v rukách. Obzeral si ju zo všetkých strán a premýšľal, či ju má otvoriť. Kto z mudlov mu mohol písať? Napadala ho jediná možnosť a tá sa mu veľmi nepozdávala.

Ginny vošla do kuchyne a všimla si jeho zamyslený výraz.

„Deje sa niečo?“ spýtala sa a pozrela na neho.

„Hm? Ale nie, len... zabudni na to.“ povedal a vložil si niečo do kapsy. Zazrela, že je to akási obálka a keďže takú ešte nikdy nevidela, domyslela si že je mudlovská. Prekvapilo ju to, ale nenaliehala. Keď bude chcieť, sám jej o tom povie.

„Si pripravená? Môžeme ísť?“ spýtal sa a vzal do ruky mosadznú krabičku z krbu.

„Iste, pod'me.“ prikývla a nabrala si do ruky trochu letaxu. Premiestnili sa na ministerstvo a spoločne nastúpili do výťahu. Harry sa ešte stále mračil a bol zamyslený, keď sa s ním lúčila a želala mu pekný deň, no dúfala, že ho to čoskoro prejde.

Keď bol sám, siahol do kapsy a vytiahol trochu pokrčenú obálku. Váhal, či ju má otvoriť alebo nie. Ale keď čo sa môže stať? Nanajvýš ho strýko Vernon v liste počastuje niekoľkými urážkami. Za svoj život sa ich od neho napočúval už dosť, tak čo na tom zmení jeden list? Prečíta ho a uvidí. Alebo sa môže tváriť, že žiaden list neprišiel a nechať to tak. Ale zvedavosť zvíťazila a tak roztrhol obálku a vytiahol úhladne zložený papier.

Pohl'adom okamžite skĺzol k podpisu a prekvapene si uvedomil, že mu píše Dudley. Vrátil sa na začiatok a čítal.

Ahoj Harry.

Dlho sme sa nevideli, však? Naposledy keď sme sa s pomocou tých tvojich známych museli ukryť. Asi sa divíš, prečo ti píšem, ale chcel som to urobiť už dávno. Už vtedy, keď si nám oznámil, že hrozba pominula a my sa môžeme vrátiť.

Chápem, že po tom, čo si u nás zažil si nás už nikdy nechcel vidieť a preto si nám to len napísal.

Otec vtedy zahlásil, že je škoda že ťa v tom boji nerozmetali na kusy, ale ver mi či nie, ja som bol rád, že si v poriadku. Už vtedy, keď sme sa lúčili, chcel som ti povedať... teda chcel som sa ti ospravedlniť. Neviem, čo sa to stalo ale odkedy sa stalo to... no odkedy nás napadli tí... ani neviem čo to bolo zač, ale ty si nás zachránil. Vtedy sa vo mne čosi zlomilo, ale bol som zbabelec to priznať.

Teda, zbabelec som stále, lebo mi trvalo tak dlho, kým som sa vôbec rozhodol napísať ti. Hlavne som sa bál otca, čo na to povie, ale je mi to jedno.

Počuj Harry, pochopím ak nás vážne už nechceš vidieť a ak tento list hodíš do koša a zabudneš na to, že vôbec existujeme, ale naozaj ma to mrzí a ak by som mohol dačo urobiť...

Možno by sme sa mohli stretnúť, teda len ak chceš. Ak hej, daj vedieť a rád ťa uvidím.

Inak posielam to po tej babe Figgovej, neviem ako inak ťa kontaktovať, tak snád' sa to k tebe dostane.

Zdraví Dudley Dursley.

Harry čítal list znova a znova a myslel si, že sa mu sníva. Áno, Dudley sa s ním vtedy rozlúčil a zaželel mu veľa šťastia, ale nikdy si nemyslel, že by ho ešte niekedy chcel vidieť. Keď im po Voldemortovej smrti písal, že je v poriadku, predstavoval si ako Vernon zúri a trhá jeho list na kúsky a želá si zabudnúť na to, že nejaký Harry Potter vôbec existuje.

Skutočne s nimi už nechcel mať nič spoločné a ako Dudley písal, mal chuť list zahodiť a zabudnúť. Lenže to by nebol on, aby nad tým nepremýšľal kade chodil.

V ten deň s ním vôbec nebola reč a tak ho Ginny nechala na pokoji. Bol jej za to vd'ačný, ale cítil sa previnilo, že k nej nie je úprimný. Keď večer zaspával vedľa nej, zaumienil si, že jej to hneď ráno všetko povie.

Ráno splnil svoje predsavzatie a dal list prečítať svojej žene. Ginny si nechala celú vec prejsť hlavou a večer keď spoločne sedeli pri jedle, zaviedla na to reč.

„Čo si o tom myslíš?“ spýtala sa.

„Neviem. Je to zvláštne, žeby sa Dudley tak náhle zmenil. Neviem, čo tým sleduje, ale radšej by som to neriešil.“ odpovedal zachmúrene.

„Si si istý? Možno to naozaj myslí úprimne. Možno sa zmenil, Harry.“

„Prosím ťa, človek sa nemôže zmeniť zo dňa na deň. A Dudley nie je z tých, ktorí by sa nad vecami zamýšľali. Toho

zaujíma len to, či má dost' jedla a niekoho, z koho si môže urobiť boxovací vak." krútil hlavou Harry a premýšľal, či sa nemýli.

„Táto zmena neprišla zo dňa na deň. Je to niekoľko rokov, čo ste sa nevideli. Navyše nebol si to ty, kto tvrdil, že každý si zaslúži druhú šancu? Nedal si tú druhú šancu aj Dracovi Malfoyovi? Tomu, ktorý ťa vždy len neznášal a pokúsil sa ťa zabiť? Viem, že tvoj bratranec ti v detstve ubližoval, ale zdá sa, že si uvedomil svoju chybu a možno by sa ti rád ospravedlnil osobne." skúšala ho Ginny presvedčiť o dobrých úmysloch jeho bratranca, hoci nevedela, aký to má zmysel.

„Možno by si ho mohol navštíviť a presvedčiť sa o tom sám." navrhla. „Pôjdem s tebou, ak budeš chcieť."

„Prečo myslíš, žeby som mal? Prečo sa ma k tomu snažíš prinútiť?" spýtal sa podozrievavo.

„Lebo ťa poznám, Harry." povzdychla si a chytila ho za ruku. „Poznám ťa lepšie než si myslíš. Vidím ti na očiach, že máš pochybnosti. Bojíš sa znova vrátiť k tej rodine, čo ti z detstva urobila peklo, ale na druhej strane vidím nádej. Ty dúfaš, že sa Dudley naozaj zmenil. Či chceš alebo nie, je to tvoja rodina a ty by si s nimi chcel vychádzať lepšie."

„Som až taký priehľadný?" povzdychol porazenecky. „Máš pravdu, vždy som si želal, aby ma mali aspoň trochu radi. A dúfal som, že raz im dokážem, že nie som len neschopné decko a že niečo dokážem. Ale to je nemožné. Oni ma nenávidia, Ginny a na tom sa nič nezmení."

Ginny vzala do ruky list a podala mu ho.

„Dudley zrejme nenávisť necíti. Inak by ti ten list nenapísal. Nie vždy musí dieťa súhlasiť s tým, čo si myslia jeho rodičia, to sám dobre vieš." povedala a myslela tým na svojho brata Percyho, ktorý sa kedysi od svojej rodiny odvrátil.

„Zájdí za ním a zisti, čo je za jeho správaním. Ak zistíš, že je to len podlý trik ako ťa zase pokoriť a urážať, potom budeš mať jasno. Ale kým to nezistíš, budeš mať pochybnosti."

„Asi máš pravdu." pripustil napokon.

„Tu ja mám vždy, môj milý." povedala s nevinným úsmevom a on sa musel smiať.

„Tak ja mu napíšem a zájdem za ním." povedal a myslel, že tým to skončilo.

„Pôjdeme spolu. Myslím, že ak by si mu napísal ešte dnes, mohli by sme ísť cez víkend." povedala a on žasol nad tým, ako to má celé premyslené. Nehádal sa a šiel rovno do svojej pracovne, aby napísal bratrancovi.

Týždeň ubehol rýchlejšie, než by si Harry prial a bol najvyšší čas vydať sa na dohodnutú návštevu. Dudley už nebýval s rodičmi, ale mal vlastný dom asi o dve ulice ďalej. Keďže Harry nevedel kde presne to je, premiestnil sa aj s Ginny pred dom Dursleyovcov, v ktorom strávil svoje nie príliš šťastné detstvo. Vrhol tým smerom kradmý pohľad a musel usúdiť, že sa tam toho veľa nezmenilo. Nechcel sa tam však dlhšie zdržiavať a tak vykročili.

Nebol problém nájsť ten správny dom, najmä nie keď sa z neho práve vyrútil strýko Vernon s tetou Petuniou. Bezpečne ich spoznal už z diaľky. Chcel sa skryť za vysokým živým plotom, no bolo neskoro a strýko ho zbadal.

„Čo to..." začal hromžiť na celú ulicu. „Ty? Ako sa opovažuješ? Čo tu chceš?" kričal na neho, kým sa k nemu rútil. Harry tuhšie zovrel Ginninu ruku a vykročil mu oproti.

„Dobrý deň, strýko Vernon." pozdravil odmerane. „Teta Petunia." kývol vysokej žene stojacej hneď za Vernonom. Na jej tvári sa zjavil opovrhlivý výraz.

„Čo tu robíš? Ako sa opovažuješ vracat'?" kričal na neho strýko bez ustania.

„Dudley ma pozval. Inak by ma ani nenapadlo sa vracat'." odvetil Harry a krv sa mu hnala do tváre.

„Dudley by nikdy nič také neurobil. Klameš ako vždy. Vôbec si sa nezmenil, si rovnaký vyvrhel' ako si vždy bol. Ale samozrejme, to máš po svojom otcovi. Nič iné z teba ani nemohlo vyrásť." urážal ho znova a znova.

Ginny sa až doteraz bez slova prizerala, ale toto bolo veľa aj na ňu.

„Harry nie je žiaden vyvrhel' ani klamár. Ani neviete, čo všetko dokázal, tak láskavo držte zobák." okríkla ho. Vernon bol prekvapený, že si mu niekto dovolil skočiť do reči a prepaľoval ju pohľadom. Harry ju objal okolo ramien, aby ju upokojil.

„Kto ste že sa opovažujete..." zlostne na ňu zasyčal.

„To by stačilo, strýko. Toto je moja žena a vy ju nebudete urážať. Ako vidím, vôbec sme sem nemali chodiť." hovoril Harry a snažil sa o pokojný tón. V kapse však zvieral prútik, aby ho v prípade potreby mohol použiť. V tom sa však z domu vyrútil Dudley.

„Otec, nechaj ich. Ja som ich pozval." postavil sa pred svojho otca.

„Ty si čo...?" lapal po dychu Vernon a Petunia len čosi zašomrala a pohrdavo si odfrkla.

„Pozval som ich otec a neželám si, aby si ich urážal. Ak to nedokážeš otec, mal by si ísť domov." stál Dudley neochvejne na svojom. Potom sa obrátil k Harrymu a premeral si jeho aj Ginny skúmavým pohľadom.

„Prepáčte, nechcel som aby sa to stalo. Pod'te prosím ďalej." vravel trochu nervózejšie a viedol ich do domu, kde vo dverách stála mladá žena s čiernymi vlasmi.

„Pod'me, Vernon. Dudley, porozprávame sa neskôr." povedala teta Petunia priškrteným hlasom a viedla svojho manžela

preč. Harry si však všimol, ako sa za nimi obzrela spoza rohu a pokrútil nad jej správaním hlavou.

„Tak pod' te.“ naliehal Dudley.

„Mal si im povedať, že ideme preč, keď volali. Vieš, akí sú.“ karhala Dudleyho tá žena vo dverách.

„Prestaň s tým aj ty, Ester.“ mávol nad tým rukou a keď boli konečne všetci dnu, zavrel za nimi dvere. Nastalo trochu trápne ticho, kedy si každý každého premeriaval.

„Som rád, že si prišiel, Harry. Toto je moja žena Ester.“ začal Dudley a predstavil im neznámu.

„Uhm, teší ma.“ podali si ruky na privítanie. „Toto je Ginny, moja žena.“ predstavil ju Harry a Dudley sa na ňu usmial.

„Netušil som, že si sa tiež oženil.“ povedal a viedol ich do obývačky.

„No hej, už to budú skoro dva roky.“ priznal a vd'ačne prijal ponúkaný čaj.

Ginny sa zaujato obzerala okolo seba a snažila sa hádať, k čomu slúži napríklad tá veľká čierna vec stojaca na skrinke oproti gauču, alebo tá krabička s množstvom gombíkov na polici v rohu. Bolo tu veľa vecí, ktoré nikdy v živote nevidela, ale snažila sa tváriť normálne a nedat' to na sebe poznať. Neskôr jej Harry vysvetlil, k čomu slúži televízia a HIFI veža.

„Veľa sa zmenilo, odkedy sme sa nevideli, však?“ vravel Dudley a Harry len prikývol.

„To rozhodne. Prínajmenšom už nie sme deti a obaja sme ženatí.“

„Máte deti?“ spýtala sa znenazdajky Ester a uprela svoje hnedé oči na Ginny.

„Zatiaľ nie, ale samozrejme plánujeme rodinu.“ odpovedal jej Ginny so silným úsmevom. Tá žena bola zvláštna. Na prvý pohľad nie príliš sympatická, ale rozhodne mala ďaleko k Petunii.

„Chcela by ste vidieť nášho Davida? Má pol roka a pred chvíľkou zaspal.“ prehovorila znovu a z jej hlasu zaznievala materinská hrdosť. Tá žena sa rozhodne rada pýšila svojim dieťaťom, asi ako každá matka. Ginny prikývla a nasledovala ju do detskej izby. Chlapec ležal v malej postieľke a Ginny na neho vyjavene pozerala. Mala pocit, že pozerá prínajmenšom na rok a pol staré dieťa. Navyše veľmi prekrmené dieťa, ale snažila sa na sebe nedat' nič poznať. Ester niečo hovorila, no ona ju nevnímala. Obzerala sa po izbe a vôbec sa jej to tam nepáčilo. Bolo tu tmavo a všetko vybavenie izby vyzeralo zbytočne preplácané, až gýčové.

„Ešteže David spinkal, keď tu boli. Neverila by ste, čo Petunia dokáže. Len by ho rozmaznávala. S Dudleym robila nepochybne to isté, preto je taký aký je. Chodí k nám pravidelne niekoľko krát do týždňa, aby sa uistila, že sa o neho starám ako potrebuje. Niekedy mám chuť ju vyhodit', ale neurobila som to zatiaľ kvôli Dudleymu.“ hovorila a pri pomyslení na Petuniu sa jej tvár skrivila v posmešnom úškrne.

No aspoň v niečom sa zhodneme, pomyslela si Ginny. Petunia Dursleyová jej bola vyslovene odporná od prvého pohľadu.

„Viete, nechcem byť dotieravá, ale je to pravda?“ spýtala sa potom Ester nespelo.

„Prosím? Čo či je pravda?“ spýtala sa Ginny.

„No ved' viete, že ste... čarodejníci.“ pri poslednom slove stíšila hlas.

„No áno, sme. To je hlavný dôvod prečo Dursleyovci Harryho neznášajú.“ vysvetlila Ginny.

„Áno, Dudley mi o tom veľa rozprával. Podľa všetkého ani oni spolu s vaším mužom nevychádzali najlepšie. Ale napadlo ma, že by mohlo byť dobré sa s vami zoznámiť. Viete, ja už inú rodinu okrem tejto nemám a myslím, že pokiaľ to je len trochu možné, mali by sa rodinné vzťahy udržiavať. Nevadí vám to, všakže? To ja som chcela spoznať vášho manžela a jeho rodinu a keď Dudley nenamietal...“ hovorila stále Ester a Ginny sa len usmievala. Nakoniec tá žena možno nebude taká nepríjemná, ako si Ginny spočiatku myslela. Prínajmenšom ju dokáže zniesť vo svojej prítomnosti a ak sa ona pokúsila presvedčiť Dudleyho, aby s Harrym udržiaval aspoň aké-také vzťahy, potom ona urobí to isté.

Zvyšok dňa prebehol celkom pokojne a než sa rozlúčili, sľúbili si že nabudúce im Dudley a Ester oplatia návštevu u nich.

„Tak čo si o tom myslíš teraz?“ pýtala sa Ginny, keď ležala s Harrym v posteli a on ju zvieral v náručí.

„Hm, že si zase raz mala pravdu. Dudley sa ospravedlnil a povedal, že by bol rád, keby sme sa pokúsili spolu vychádzať.“

„Tá Ester, vieš zo začiatku mi nebola veľmi sympatická, ale možno má na neho dobrý vplyv. Napokon sme si celkom rozumeli.“ povedala a rukou mu prehrabovala už tak strapaté vlasy.

„Hej, Dudley bol odrazu ako vymenený. No napokon si myslím, že to nebude na škodu ak sa nám podarí nejako vychádzať. Ale čo sa týka jeho rodičov, tam si nerobím žiadne nádeje.“

„Na nich zabudni. Tvoj bratranec pochopil čo oni nie a to je hlavné.“

„Máš pravdu. Ďakujem.“ povedal a pobožkal ju.

„Za čo?“ spýtala sa prekvapene.

„Že si ma presvedčila, aby som tam šiel a že si tam bola so mnou.“ odpovedal.

„Aha... Ja som rada, že sa to vyriešilo.“ privinula sa k nemu bližšie a s rukou na jeho hrudi vnímala pravidelný tlkot jeho srdca, kým napokon nezaspala.